

ПАПЕРОВИК

Газета ПАТ «МАЛИНСЬКА ПАПЕРОВА ФАБРИКА-ВАЙДМАНН»

Механіки вдосконалювали свої знання з гідравліки

Наприкінці грудня механіки ПАТ «ВАЙДМАНН-МПФ» та ДП «ВМІК» пройшли п'ятиденний навчальний курс, що охоплював різні аспекти роботи з гідравлічними системами та агрегатами. Підвищувати кваліфікацію паперовиків запросили фахівців німецької компанії «Bosch Rexroth», котра, за словами Костянтина Колесніченка — викладача, що проводив заняття, входить до трійки найуспішніших у світі підприємств із виготовлення комплексних гідравлічних систем та окремих гідравлічних компонентів для промисловості.

— Співпраця клієнтів з «Bosch Rexroth», як правило, не завершується на етапі придбання обладнання, бо ж компанія, крім того, надає послуги з його обслуговування і проводить навчання для людей, які на ньому працюватимуть — адже від правильної експлуатації агрегатів залежить і їхня ефективність, а відтак — і репутація фірми-виробника, — розказав Костянтин Андрійович.

Костянтин Колесніченко — кандидат технічних наук, за плечима котрого величезний практичний і методичний досвід, здобутий під час роботи на заводі ім. О. Антонова, викладання у провідному технічному виші країни — НТУУ «КПІ» та співпраці з іноземними виробниками гідравлічного обладнання в іпостасі викладача і консультанта. За часів Союзу він був удостоєний премії Ради Міністрів СРСР, а нині очолює державну комісію із захисту дипломів майбутніх механіків.

Продовження — на стор. 2.

Паперовики потрапили на гала-концерт «Х-фактора»

Ювіляри останнього кварталу разом зі своїми близькими побували на гала-концерті популярного талант-шоу «Х-фактор 5», що відбувся цього місяця у столичному Жовтневому палаці.

Паперовики, серед яких було чимало шанувальників шоу, змогли насолодитися виконавською майстерністю Кирила Каплуновського, Дмитра Бабака, Артура Логая, Валерія Симулика, Лесі Матакової, Санти Данилевича, Владислава Ульяновича, Влада Павлюка, тріо «Екстрим», Ірини Василенко. А працівниця цеху ВОС Ольга Макаренко — подарувати букет улюбленій виконавиці Ірині Василенко.

З нетерпінням чекали на зустріч з артистами і ювіляри-бухгалтери, які під час ефірів вболівали за Дмитра Бабака та Кирила Каплуновського.

— Ми дуже гарно провели час, — розказали вони. — Відпочинок розпочався ще із посадки у комфортабельний автобус. По дорозі до Києва і назад, у Малин, ми дивилися фільми. До Жовтневого палацу дісталися завчасно, могли все роздивитися і причепуритися. Звісно, найбільші враження були від концерту — чудові голоси, прекрасні пісні, яскрава анімація, — все було на висоті. До того ж товариство придбало нам квитки на хороші місця, всі ювіляри сиділи разом. Дякуємо за гарний відпочинок і чудові емоції!

А за кілька днів після поїздки їх урочисто привітав голова правління Андрій Панченко і його заступник Андрій Костюченко, вручивши заслужені дипломи.

Механіки вдосконалювали свої знання з гідравліки

— Навчання було дуже інтенсивним, — розказав викладач. — На початку я дав слухачам досить просте тестове завдання, аби визначити їхній рівень: потрібно було провести кілька ліній, щоб з'єднати елементи системи. Проте не всі з ним впоралися, хоч і фахівці-практики хороші. Уміти правильно експлуатувати обладнання — це одна річ. Зовсім інша — знати це обладнання, зв'язок агрегатів, схему їхнього зв'язку і т.п. досконало. Лише в такому разі спеціаліст зможе швидко знайти дефект і самостійно його ліквідувати.

Сьогодні ж слухачі курсу вже самостійно малюють схеми, що мене дуже радує. Гадаю, цьому сприяла інтенсивна методика навчання, яка включає три види роботи. Спершу був лекційний матеріал, проте такий, що зібраний на основі практичного досвіду, а не вузівський, себто формальний. Другим етапом стало закріплення знань за допомогою збірників задач. Кожен слухач мав індивідуальний збірник, що включав довідкову частину і близько п'ятнадцяти задач, і мав самостійно їх розв'язати. На третьому етапі ми працювали з конкретними схемами обладнання, що є на підприємстві. Я завчасно підготував на їх основі завдання, які в класі ми спільно розбирали.

По завершенню навчання всі слухачі курсу отримали сертифікати, а Костянтин Андрійович поділився своїми враженнями:

— Ваше підприємство працює на європейському рівні. Я почувався дуже комфортно, всюди зустрічав привітних і доброзичливих людей. Навчання проходили в чудовому, розумно організованому учбовому класі, в якому місця слухачів були розміщені П-подібно. Це давало мені змогу активно працювати з кожним із них, а не зазирати з-за плеча чи протискатися між рядами. Ще один плюс — металева дошка, т. зв. фліпчарт, на якій ми розбирали схеми. Я завжди акцентую увагу організаторів на наявності такої дошки в учбовому класі, якщо немає — привожу свою.

Хочу відзначити активність головного механіка Ігоря Вікторовича Карпіка, який вже вдруге став моїм учнем: спочатку в Києві, на створеному мною учбовому комбінаті, а тепер і тут, на фабриці. Він і організатор хороший, і займається результативно. Це дуже добре, що головний механік матиме такі ж ґрунтовні знання обладнання, як і його підлеглі.

Всі слухачі курсу отримали сертифікати Rexroth, які, переконаний, стануть у нагоді в їхньому професійному житті. У Європі, до якої ми йдемо, наявність таких сертифікатів дуже важлива, тому люди періодично проходять навчання і дбають про підвищення своєї кваліфікації. Знаю це напевно, адже співпрацюю з німецькими фірмами понад 30 років.

Наростили м'

Здається, зовсім небагато часу минуло від дня офіційного завершення проекту «Ірша» та презентації розширених виробничих потужностей ДП «ВМІК». І ще досить свіжі у пам'яті картинки того теплого весняного дня, до якого вміківці готувалися так старанно. Ось ніби вчора президент корпорації WICOR HOLDING AG Франциска Тчуді Заубер та виконавчий директор підприємства Іван Тригуб перерізали червону стрічку біля лискучих сенсорних дверей, за якими все починалося. Та календар стверджує інакше: від часу запуску виробництва, 26 квітня 2013 року, збігло вже більше ніж півтора роки. Що змінилося відтоді — про це «Паперовик» розпитав начальника виробництва пресованих кілець та захисних ковпачків ДП «ВМІК» Анатолія Приймака.

— Насправді, — розказав Анатолій Миколайович, — першу партію продукції — для бразильського замовника — ми виготовили ще до офіційного відкриття виробництва, 27 грудня 2012 року. Відтоді наростили і м'язи, і виробничі потужності: тепер виготовляємо електроізоляційні компоненти для споживачів із Південної Африки, Бразилії, Туреччини, країн СНД, Європи та Азії.

— А скільки видів продукції ви зараз випускаєте?

— Номенклатура виробів складається із трьох основних найменувань (комбінована заготовка, кутовий сектор та кап-сектор), які виготовляються із картону двох марок, але різної товщини. Нібито й небагато, однак це тільки на перший погляд, адже ізоляційні деталі із однаковими назвами можуть дуже відрізнятися за своїми параметрами. Скажімо, мінімальний діаметр заготовки для кілець — близько 350 мм, а максимальний — понад два метри. І важить така великогабаритна заготовка майже 30 кілограмів.

Свою розповідь Анатолій Миколайович продовжив на дільниці:

— Деталі виготовляємо з ізоляційного картону швейцарського виробництва. Спочатку за допомогою автоматизованого верстата отримуємо круги потрібного діаметру. Наступна операція — зволоження, причому для різних частин заготовки показник вологості свій: один для майбутнього коміра, трохи інший — для фланця. Після зволоження заготовки обортають поліетиленом і лишають достигати ще дві доби. Затим напівфабрикати потрапляють на преси глибокої витяжки, в результаті чого набувають вигляду велетенських капелюхів. Проте цей етап — далеко не остаточний. Від часу зняття заготовок із преса до наступної стадії — обробки — минає щонайменше тиждень. Тоді за справу беруться оператори виробничої дільниці, які займаються обробкою. Вони вирізають із заготовки потрібну частину і, залежно від вимог замовника, виготовляють із неї сектори або ж кільця, які захищатимуть обмотку трансформатора.

Зараз ведеться робота з переведення виробництва на виготовлення деталей із електроізоляційного картону, який розробили і випускають у цеху №6 ПАТ «ВАЙД-МАНН-МПФ». Із початку березня цього року всі деталі, які будуть виготовлятися на нашому виробництві, повинні бути зроблені з нового малинського картону.

На іншій частині виробництва теж виготовляють кутові та кап-сектори, щоправда, в інший спосіб. Первинні заготовки — це прямокутні шматки того ж електроізоляційного картону, які спочатку звожують, згинають уздовж під кутом 90 градусів, а потім зігують, надаючи їм напівсферичної форми. Затім заготовки кілька діб сушаться, проходять остаточну обробку і запаковуються для відправки замовнику. Ще інша технологія застосовується для виробництва невеликих деталей.

— Досить часто, — поділився співрозмовник, — нам доводиться експериментувати і розв'язувати складні завдання. Як, приміром, було із замовленням на виготовлення нестандартних деталей для одного споживача з країн СНД. Ми замовили комплект необхідних форм в Дніпропетровську, однак вчасно його не отримали і були змушені терміново виготовляти власні форми з підручного матеріалу (фанери). Більше половини працівників трудилися декілька днів у дуже напруженому режимі, на ходу придумуючи додаткову оснастку, щоб скоротити час на виготовлення деталей. Це був перший серйозний іспит для нашого колективу, і ми з честю його витримали.

язи і виробничі потужності

— **Добре мати таких майстровитих та професійних працівників.**

— Так, однією з вимог при прийомі на роботу є вміння працювати з деревом, досвід роботи на промислових верстатах, а ще — розуміння креслень. У сучасному світі дуже важливо володіти багатьма навичками, адже таким працівникам легше працевлаштуватись. На дільниці зараз працює 32 чоловіка, і ми прагнемо до того, аби вони були універсалами, які можуть виконувати роботу один одного в разі потреби. Завжди готові поділитися своїми ідеями старші оператори виробничої дільниці: Сергій Ткаченко, у підпорядкуванні якого 17 працівників, Олександр Мороз, котрий відповідає за пресування заготовок і керує сімома людьми, та Анатолій Луценко, мій колишній учень, який нині має у підпорядкуванні п'ятьох працівників. Намагаємось кожну ідею кожного члена колективу розглянути детально, адже вони в основному направлені на підвищення ефективності праці, покращення її умов та вдосконалення обладнання.

— **Розкажіть, як ви пов'язали свою долю з компанією WEIDMANN?**

— Це досить цікава історія, 2004 року (на той час я вже кілька років працював учителем і замислювався про зміну професії) моя дружина у випадковій розмові з начальником виробництва ДП "ВМІК" дізналася про вакантні позиції. Я домовився про зустріч, успішно пройшов співбесіду і був працевлаштований як обробник готових виробів. Пропрацював на цій посаді близько 15 хвилин — доки до мене не підійшли тодішній виконавчий директор і начальник виробництва і не запропонували спробувати себе на інженерній позиції.

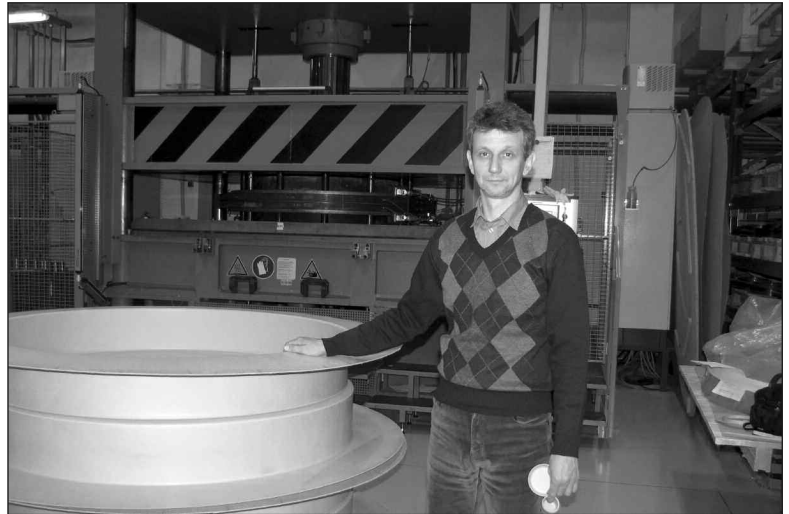
— **Цікава історія, невже вам вдалося показати себе, на що здатні, за 15 хвилин?**

— Ні, гадаю, що в поданому резюме та супутніх документах вони звернули увагу на такі речі, як знання комп'ютера, креслення, знання з технології обробки дерева, металу та інших конструкційних матеріалів, а також іноземної мови, і зацентували на цьому увагу. Так я потрапив до підрозділу Віталія Борисовича Долоки AVOR (нім. — Arbeitsvorbereitung), що займався підготовкою замовлень до виробництва.

На той час ДП "ВМІК" мало тільки один виробничий підрозділ (це теперішнє виробництво деталей з електроізоляційного картону). Пізніше був побудований ще один цех — для виготовлення стандартних деталей. Через рік очільник першого з них звільнився, і деякий час обома виробництвами керував начальник виробництва стандартних деталей Надоненко Б.П. Трохи згодом я отримав від тодішнього виконавчого директора ДП "ВМІК" Титюка В.І. пропозицію виконувати обов'язки начальника виробництва стандартних деталей і паралельно працювати в AVOR.

А невдовзі одержав ще одну цікаву пропозицію — очолити деревообробне підприємство у Бориспільському районі Київської області, і звільнився з ДП "ВМІК". Там працював виконавчим директором протягом трьох років, у 2010 році у зв'язку із поповненням у родині — народженням двійнят — вирішив повернутися додому, щоб бути разом із сім'єю і допомагати дружині.

У перші місяці після повернення в Малин довелося побувати і в ролі безробітного. Але мене ніколи не залишало бажання повернутися на ДП "ВМІК". Там теж відбулися певні зміни. Я залишив своє нове резюме у відділі управління персоналом, і місяців за три, коли у них з'явилася ін-

женерна вакансія, мені зателефонував Іван Володимирович Тригуб і запросив на співбесіду. У серпні 2011 року я вдруге став працівником підприємства, цього разу — як начальник дільниці з виготовлення латунних форм. А через рік стартував проект «Ірша», і Іван Володимирович запропонував мені очолити новий підрозділ.

— **Мабуть, на той час ви вже знали всі ланки існуючого виробництва?**

— У принципі, так. Робота у відділі підготовки замовлень передбачає досить глибоке знання технології виготовлення виробів, людина, яка відповідає за те, братимемо ми замовлення в роботу чи ні, має перевірити наявність необхідної форми, з'ясувати, чи працівники технологічно зможуть його виготовити, розрахувати терміни готовності деталі на кожному виробничому циклі тощо. І це формує певний запас знань.

На початку роботи в AVOR я мав справу із деталями ручного формування і пресованими секторами. Потім, коли виконував обов'язки начальника виробництва стандартних деталей — відповідно зі стандартними деталями та кільцевими шайбами. Коли вдруге прийшов на **WEIDMANN** — поглибив знання із технології виготовлення латунних форм.

Останні місяці моєї праці на ділянці були напружені — бо почалися навчання у Швейцарії у зв'язку із початком проекту «Ірша». Тоді, фактично, я мав дві роботи: на дільниці та в проекті, і раніше сьомої мій робочий день не закінчувався. У лютому 2012 року відбулася перша тижнева поїздка до Рапперсвіля, у березні — друга, під час яких я зміг більше дізнатися про технологію виробництва та побачити її на власні очі. До того мали лише робочі інструкції, які мій колега Сергій Колесніченко переклав з німецької мови на українську. Під час третьої та четвертої поїздки, котрі тривали по два тижні, група із чотирьох працівників майбутньої дільниці пройшла стажування і перейняла нову технологію виготовлення заготовок. Далі відбулося ще декілька поїздки, метою яких було детальне вивчення процесу обробки пресованих заготовок та процесу виготовлення зігнаних деталей. На цей час обов'язки керівника групи я переклав на нинішнього старшого оператора виробничої дільниці Ткаченка С.Є., бо в Малин почали прибувати перші фури з обладнанням із Рапперсвіля і розпочався процес його монтажу та тестування. У листопаді ми отримали перші заготовки, які були відпресовані на змонтованому в Малині обладнанні, а на початку грудня розпочали обробку цих заготовок з метою тестування обладнання та проведення навчання новоприйнятих працівників.

— **Тепер видно, що ваші зусилля були не даремні.**

— Не тільки мої, це заслуга всього колективу, кожен працівник доклав тоді і продовжує докладати нині значних зусиль для розвитку і процвітання нашого підприємства, адже лише згуртована команда, яка працює злагоджено і сумлінно, зможе досягти успіху і задовольнити запити найвимогливіших клієнтів. Тому хочу подякувати всім своїм підлеглим і всьому колективу ДП "ВМІК" за розуміння, підтримку та сумлінну працю.

**Розмову вела
Оксана ГОРДІН.**

Пенсіонери відвідали концерт на підтримку воїнів АТО

Цьогоріч, у зв'язку із воєнними діями на сході країни, товариство не проводило традиційний вогник для пенсіонерів, натомість подарувало їм можливість безкоштовно побувати на концерті заслуженого артиста України, экс-соліста гурту «Світязь» Анатолія Говорадла та народного артиста України, учасника ВІА «Древляни» Юрія Градовського. Артисти пообіцяли, що кошти, зібрані під час концерту, будуть спрямовані на підтримку солдатів, які беруть участь в АТО.

Анатолій Говорадло з 1987 року був учасником знаменитого на весь СРСР ВІА «Світязь», а після його розпуску організував однойменний дует, що виступає переважно у жанрі музичної пародії. Він відомий завдяки таким пісням, як «Марія», «Ні, я не ту кохав», «Дорогі мої батьки» тощо. На сцену разом із Анатолієм Говорадлом вийшли його діти — Оксана та Ігор, а також друг — соліст гурту «Древляни» Юрій Градовський. Концерт тривав близько двох годин, однак вони промайнули непомітно, бо ж у залі зібралися справжні шанувальники творчості артистів.

Волейболісти ПАТ «ВАЙДМАНН-МПФ» та ДП «ВМІК», а також ще чотири команди міста, взяли участь у турнірі з волейболу на підтримку воїнів АТО — малинчан, які служать у складі мінометної батареї 3-го батальйону 30-ї механізованої бригади, — що відбувся наприкінці 2014-го року.

Команда товариства здобула перше місце, друге та третє — спортсмени кредитної спілки «Оберіг» та команди «Друге дихання» відповідно.

Під час проведення турніру зібрали 7 тис. грн., на які було придбано необхідне для солдатів приладдя (генератор, моторну пилу тощо).

У поміч солдатам-землякам

Свій вклад на підтримку солдатів-земляків зробили і працівники ДП «ВМІК». За словами голови ради трудового колективу підприємства Михайла Подорнікова, на зібрані кошти було придбано прилад нічного бачення, який напередодні відбуття до Донецької області отримали військові з мінометної батареї 3-го батальйону 30-ї механізованої бригади.

— Незабаром придбаємо компаси та навігатор для визначення координат і передамо їх солдатам з рук у руки, — розказав Михайло В'ячеславович.

Зустрічали гостей, у році минулому та новому

Напередодні Нового року на підприємстві побували учні ЗОШ №4, які традиційно вітають своїх шефів з новорічно-різдвяними святами. Вони щедрували, колядували, посівали, зичили паперовикам щастя, процвітання та миру в 2015 році і отримували за це солодкі гостинці.

А на свято Меланки, що передує старому Но-

вому року, до товариства із концертною програмою завітали діти-сироти та діти, позбавлені батьківського піклування. Спочатку глядачі переглянули вертепну постановку, у якій йшлося про витоки Різдва, а потім послушали щедрівки та святкові пісні.

Щірі емоції артистів: і дошкільнят, і майже дорослих дівчат і хлопців, які, до речі, не зай-

маються акторством на постійній основі, передалися усім присутнім у залі. Про це свідчили бурхливі оплески та схвальні слова паперовиків, які ненадовго відволіклися від буденних справ і відпочили душою. Від імені усього колективу їм подякували голова правління Андрій Панченко та його заступник Андрій Костюченко і вручили подарунки.

«ПАПЕРОВИК» — газета ПАТ «МАЛИНСЬКА ПАПЕРОВА ФАБРИКА-ВАЙДМАНН».
Засновник і видавець — ПАТ «МАЛИНСЬКА ПАПЕРОВА ФАБРИКА-ВАЙДМАНН».

Свідоцтво про реєстрацію серії ЖТ №94/471ПР від 17.02.2011.
Адреса видавця та редакції: 11602, м. Малин, вул. Приходька, 66.
Телефони: 6-72-53, 6-72-69, 6-72-22. E-mail: info.wmpm@wicor.com
Газету набрано і зверстано у редакційному комп'ютерному центрі. Надруковано в друкарні «Віол-друк», м. Київ, пр. Перемоги, 21, оф. 163.
Виходить не рідше одного разу на місяць. Розповсюджується безкоштовно. Наклад 2000 екземплярів.

Редактор ГОРДІН О. І.

Матеріали, надруковані в газеті «ПАПЕРОВИК», не можуть бути відтворені в будь-якій формі без письмового дозволу видавця.
Відповідальність за достовірність публікації несуть автори. Редакція не листується з читачами. Редакція може не поділяти точку зору автора. Рукописи не повертаються і не рецензуються. Редакція залишає за собою право редагувати матеріали. При використанні наших публікацій посилення на газету — обов'язкове.

© «ПАПЕРОВИК».